

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku Z. Ł.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 maja 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 maja 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację Z. Ł. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 5 czerwca 2012 r. oddalającego jego odwołanie od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. z dnia 12 grudnia 2011 r. w przedmiocie odmowy prawa do emerytury policyjnej. Ubezpieczony pełnił służbę w Milicji Obywatelskiej od dnia 28 grudnia 1976 r., z której został zwolniony w dniu 31 grudnia 1987 r. ze stażem 11 lat i 3 dni, pod rządem art. 6 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin w brzmieniu zmienionym od dnia 1 stycznia 1983 r. przez art. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 marca 1983 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej i ich rodzin (Dz.U. Nr 16, poz. 79). W tekście

jednolitym, opublikowanym w Dz.U. z 1983 r. Nr 46, poz. 210, przepis ten oznaczony został jako art. 7 ust. 1 i stanowił o prawie do emerytury funkcjonariuszy, którzy w dniu zwolnienia przebyli 15 lat w służbie. W ustawie z dnia 23 marca 1983 r. nie wprowadzono przepisów przejściowych.

W poprzednim brzmieniu ustawy, obowiązującym od dnia 1 stycznia 1973 r. (Dz.U. z 1972 r. Nr 53, poz. 344), regulujący warunki emerytalne art. 13 ust. 1 przewidywał prawo funkcjonariusza do emerytury po uzyskaniu 15 lat wysługi emerytalnej, w tym co najmniej 10 lat służby w Milicji Obywatelskiej.

Wniosek emerytalny, złożony w dniu 10 października 2011 r., został rozpatrzony na podstawie przepisu obowiązującego w dniu zwolnienia ubezpieczonego ze służby. Sąd Apelacyjny podkreślił, że zmiana przesłanek nabycia prawa do emerytury, która nastąpiła po podjęciu, lecz przed zwolnieniem ubezpieczonego ze służby wywoływała skutek na dzień zwolnienia. Podkreślił, że zastosowanie zmienionych przepisów nie naruszało wynikających z art. 2 Konstytucji RP zasad zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz ochrony praw słusznie nabytych.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, z wnioskiem uchylenie tego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w W. i orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do emerytury albo jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania, została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego. Skarżący zarzucił niewłaściwe zastosowanie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 1983 r., twierdząc, że w stanie faktycznym sprawy miały zastosowanie art. 13 i art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej i ich rodzin w poprzednim brzmieniu, obowiązującym od dnia 1 stycznia 1973 r. (Dz.U. z 1972 r. Nr 53, poz. 344).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wymagającego rozstrzygnięcia, skupiającego się w pytaniu, według której ustawy (nowej czy

dawnej) należy oceniać skutki stosunków prawnych powstałych przed dniem wejścia w życie nowej ustawy w przypadku zmiany w trakcie trwania stosunku służbowego przepisów emerytalnych dotyczących warunków nabycia prawa do emerytury funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej na ich niekorzyść.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że istotne zagadnienie prawne jako przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno bezpośrednio wynikać z ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2011 r., III UK 161/10, niepubl.), powinno dotyczyć przepisów ujętych w podstawach skargi kasacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., III PK 28/12, niepubl.), a jego rozstrzygnięcie powinno mieć wpływ na wynik sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2011 r., II PK 10/11, niepubl., z dnia 27 marca 2008 r., III UK 123/07, niepubl. oraz z dnia 18 stycznia 2008 r., II PK 276/07, niepubl. I z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 43/10, niepubl.). Zwraca się ponadto uwagę, że problem przedstawiony jako istotne zagadnienie prawne nie może sprowadzać się do zwykłej wykładni i stosowania prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., III UK 90/08 i III UK 91/08, niepubl. oraz z dnia 8 września 2008 r., III UK 52/08 i III UK 55/08, niepubl.) ani sprowadzać się do wątpliwości skarżącego odnośnie do prawidłowości rozstrzygnięcia jego indywidualnej sprawy.

Przedstawione przez skarżącego zagadnienie prawne nie występuje w sporze wyznaczonym ustalonym stanem faktycznym; ocena problemu prawnego

sformułowanego przez skarżącego jest jednoznaczna i nie wymaga rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy.

Wniosek o emeryturę policyjną, złożony w dniu 10 października 2011 r., podlegał rozpatrzeniu na podstawie ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.). Odmienne zasady nie wynikają z przepisów szczególnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2005 r., I UK 354/04, OSNP 2006 nr 13-14, poz. 223 z glosą I. Sierockiej, OSP 2007 nr 5, poz. 57).

Ustawa ta nie ma skutku retrospektywnego, o czym stanowi w art. 61 ust. 4 przez stwierdzenie, że funkcjonariusze zwolnieni ze służby przed dniem wejścia jej w życie, którym na podstawie dotychczasowych przepisów prawo do zaopatrzenia emerytalnego nie przysługiwało, prawa tego nie nabywają również na podstawie niniejszej ustawy. O prawie skarżącego do emerytury milicyjnej decydował dzień zwolnienia ze służby (art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm. w związku z art. 11 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy). Obowiązujące w tym dniu przepisy przewidywały warunek wykazania 15-letniego stażu wysługi emerytalnej, a tego skarżący bezspornie nie wypełnił.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).